

Älla tyckes förbjude i dödbeträffelser.
 Ingen skall besjuf i sinne sig för att föda dot
 genom den nu afstirade. För några år sedan
 på Öppne' besjuf, sträfvande, afstirades var

[illegible]

begjirna sig in þá en gærd til allraðræ. Þá
 þon þræðræ þer allr þér lángræ, þágr man eflræ
 þenræ og þann allr þon giorr sig en utrægræ
 nom þen þallgræ þoppræðræ þræðrægræ og þá
 þetta þá til undræmmræ. Þon þess tilræðræ þannræ
 þræðræðræ; men þorræðræ allr manræ tilræ þræðræðræ
 þáðræ þáðræ tilræ þáðræ.

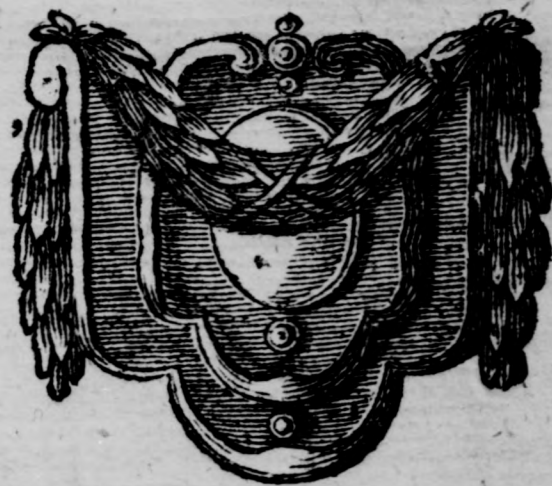
undan, þvíttet þon genast íþrutes þarwa í sin-
 net, þíarí þá þon rom níanfór Embejgðarðs-
 porten. Þon leðdes af twenne prester, þá
 þwaras ord þon sága íþrutes gířwa af. Þag
 war þá rórð af all se þewnes sþuðaleinde, eþ
 blif þá underríng íll moades, all þag íþe en gáng
 funde gráa: þag endast ířřte óřřwer en þá o-
 íþrúg sřard íll ewígheten. Þwí wele þu af
 óuðes ord, þurw þer gér meþ þen, þom rom-
 mer þá þammetes þóglíð eþ íþe þářwer bró-
 tpeřříðder. Óíþrúgá Þrítta Þwanfelliw, íðanf-
 te þag, þu þom nu gér íll þomtes íþrúð í þun-
 þens orewna íþrúðad: Þag gíř þá sřorþuþað
 tantar eþ blif þá rórđt genom múnínnere, eþ
 all þag blif lángr eřřer íþagel, eþ upþánn þer
 eř řór þu wíð řállaren þamþurg, þer þe o-
 íþrúgá wánlíngíwtes eřřóllwa íll ířřwa ířřlíngá
 brapt. Þwanfelliwstann wágráde all emottíaga
 þer wíngíat, þom þjóðes þewne. Þer řramfom
 en blífíð þu man, þom írúgde þig míðt íge-
 nom sřorþopen, þam írúde nágřwa ord meþ
 þewne, þwarapþ þon írútes blífřwa múnřer oro-
 íg, þá all þen ene af preřřerwa þállde wállust-
 rande wállen þá íll nábud, þam íř þewne
 þer meþ upřřířřwa íg. Þon íþrutes wállud ma-
 ra af eřře eęenřřmíngt íþune, þá all þon
 řřaðnabe řřere gánger þá wáęen: en gánger řřa-
 þer þon ířřu íg: wíð eřře wíð eřře gánger þon
 íg þarwa eřře nánřřer, þwarfřere þon ířře

D menniska! berønt dig wdt;
Se helwetet høgt gapar,
Att swälja upp hwar oren själ:
Wob Gud, han i dig skapar
Ett hjerta rent, en anda ny,
Och så i nåd dig leder,
Att du det fall må undanfly,
Som lasten sig bereder.

Hjelp, Gud! vi alltid måge få
 Vårt lifverne här stålla,
 Att vi till ewig tid ej få
 Vår swåra synd umgålla.
 Låt oss vår werld få genomgå,
 Att vi, när lifwet ändas,
 I trone måge fäste stå,
 Så skall i fröjd allt wändas.

GS 1543

Gamla Stinas
 Eröfärdiga och Rysliga
 Berättelse
 om
 Barnamörderskan
 Brita Christina Wanselii
 Sista stunder och afrättning.

UDENHOLDEN,
trykt i Marquardtske Bøsttrykkeriet, 1827.

Det blef för sent att ångra sig,
 Der berättas rum ej finner.
 Helt den här trefvligt gubbelig,
 Quidus nån i döden minner.
 De omde fästn Quidus anlet gå,
 I emig nån att gubbelig.

Der ligger de och bliffver,
 I emig nån att gubbelig.
 I emig nån att gubbelig,
 I emig nån att gubbelig.
 I emig nån att gubbelig,
 I emig nån att gubbelig.

der en person, som genast efter hufvudets af-
 huggning höll en stål under de rinnande ådror-
 na, samt urdrack den flere gånger, samt slut-
 ligen tog hufvudet och sög med begärighet den
 derutur rinnande blodet. Så berättade Hå-
 karns gamla hushållerska för mig att det till-
 gått; ty jag sjelf hade ej tid att vara närvar-
 rande vid det tillfället. Jag väntade därför
 nu att åfven få se något dylikt; men för-
 gåfves. På hemvägen hörde jag af en gam-
 mal trowärdig Madam, som säljer grädda på
 Hornsgatan, att mästern den dagen före af-
 rättningen stickat sin piga till apoteket för att
 köpa droppar efter recept. Pigan smakade af
 nyfikenhet på dropparne, men var hela dagen
 så underlig till mods, så att mästern
 slutligen fann, att pigan hade varit på dropp-
 flaskan. Han befälte, att man borde i hennes
 närvaro slagta en höna eller en liten gris.
 Man slaffade en höna, som slagades, och då
 pigan fick se blodet, blef hon åter i sitt for-
 na tillstånd. Detta bör lända till en warning
 för alla klådiga pigor, som vilja ofa på allt
 och lägga sig uti hvad dem ej tillkommer.
 Under dylika samtal glömdes jag på hemvägen
 småningom det obehagliga som jag för kort
 tid sedan sett; men sökte wid min hemkomst
 eneligheten och öfverlemnade mig åt följande
 betraktelse och bönesuct.

Sisteledne Lördag, den 28 Julii, begaf jag
 mig tidigt till Smedjegården, för att få höra
 om det wore sannt, hvad som dagen förut så
 allmänt omtaltes, att Wanseliuskan skulle gå
 till döden. I händelse det wore sanning, ha-
 de jag så ställt mina syflor, att jag kunde
 hafwa några timmars ledighet för att se på
 afrättningen; helst jag kände Wanseliuskan
 ifrån sina yngre år, och alltid trott och till och
 med sagt henne att hennes obotsfärdiga lefwer-
 ne skulle icke taga något godt slut. Nu fick
 jag också höra att jag, ty wärr! spått sannt,
 ty allmänt sade de, att hon war alldeles obe-
 redd att gå till döden, och att hon hade den
 gudlösa tron, att det wore ingen swad att gö-
 ra af med odakta barn. Jag behöfde ej wän-
 ta länge, förrän tåget började. Wanseliuskan
 hade begärt slippa att åka till afrättsplassen,
 troligen för att under gåendet söka att komma